

In eerste instantie wilde ik dit boek helemaal niet uitgeven. Het was slecht geschreven, met rare flash-forwards en de karakters waren oppervlakkig. Ik schreef dit dan ook toen ik dertien was.

Op mijn zestiende kwam dit boek weer tevoorschijn. Mijn moeder zei dat ik het moest uitgeven, dat het mensen zou helpen.

Het eerste wat ik zei was dat ik het zeker niet uit zou geven, ik wilde het niet meer zien en ik wilde al helemaal niet dat anderen het zouden zien. Totdat mijn vriend iets zei wat ik moest horen.

“Jij had dit boek nodig.”

En hij had gelijk. Op mijn dertiende begon ik tevreden te raken met wie ik was. Wie ik echt was. Ik begon dit boek niet lang nadat ik uit de kast was gekomen voor mijn ouders, die hier erg voorzichtig, en naar mijn idee niet zo accepterend, mee omgingen. Ik moest mijn emoties en gedachtes kwijt.

Bovenal moest ik mijn dromen waarmaken, ook al was het op papier en ook al was het niet echt.

Ik had op dat moment karakters nodig waar ik mezelf in kon zien, waar ik mijn vrienden en mijn omgeving in kon zien.

Misschien was het ook daarom ik het eerst niet wilde uitgeven, het was te persoonlijk.

Ik heb er nooit van gehouden om mezelf open te stellen. Ik heb liever dat mensen mij zien als een stenen muur. Sterk en altijd staande. Maar dat was ik niet en ben ik ook nooit geweest.

Dat heb ik weer verwerkt in dit boek.

Toen ik dit boek schreef was er geen boek dat mijn dromen waar bracht, dat mij naar een magische plek van zelfverzekerdheid en rust kon brengen, daarom schreef ik er zelf maar een.

Andere kinderen die in dezelfde situatie als ik zitten, kunnen misschien niet hun gevoelens kwijt op papier. Maar hopelijk kunnen ze zich vinden in mijn karakters, hopelijk voelen ze een beetje rust in de pagina's die ze lezen en hopelijk krijgen ze wat zelfzekerheid. Ook al is het maar voor een klein moment.

Als ik met dit boek ook maar één kind kan helpen, is mijn plan al gelukt.

Voor de kinderen die dit lezen en die in dezelfde situatie zitten als ik: je bent niet alleen, je bent niet anders en je bent nog steeds wie je altijd bent geweest. Je hoeft jezelf niet te bewijzen en je hoeft niet anders te zijn voor de mensen om je heen. De echte jij zal altijd naar boven komen. Ik geloof in je, net zoals velen om je heen. Mensen houden van je, ook al voelt dat soms niet zo en je verdient de wereld. Jij komt hier doorheen en jij bent sterker dan je denkt.

HOOFDSTUK 1

Ik word ontvoerd

Ik wist het zeker, ik was een jongen. Het maakte niet uit wat anderen zeiden. Het maakte niet uit dat ze me 'zij' noemden. Dat ze me Nore noemden. En het maakte niet uit dat mijn haar te lang was om mannelijk te lijken. In mijn hart was ik gewoon Noël. Straks zou alle pijn voorbij zijn. Ik heb mijn ouders proberen uit te leggen dat ik me een jongen voelde. Ze geloofden me niet. Ze zeiden dat ik het alleen maar voor de aandacht deed. 'God maakt geen fouten'.

Weet je, God kan me de pot op. Ik weet niet wat ik gedaan heb om Hem zo boos te maken. Zo boos dat Hij mijn geest in het verkeerde lichaam heeft gestopt. Maar wat het ook was, ik heb het niet expres gedaan.

Ik gooide de laatste kleding haastig in een koffer. Nog even en ik was hier weg. Ik ritste mijn koffer dicht, alles zat erin. Ik liep de trap af naar beneden, de koffer achter me aan slepend, en ik zette de koffer in de gang. Ik rende de kamer in om geld te halen. Ik was net zeven-tien en kon auto rijden. Ik had dan wel geen rijbewijs, maar rijden kon ik. Een rijbewijs is sowieso maar een pasje. Het is niet alsof je daar beter van wordt.

Ik pakte de autosleutels van het haakje en gooide mijn spullen in de achterbak van onze rode Fiat. Niet dat het veel spullen waren: een koffer en een slaapzak.